IN MEMORIAM

Tauno Tuominen
1928–2007

Tauno Tuominen, DI, maanmittari ja maanmittaustekniikan lehtori nukkui pois 19.4.2007 Mikkelissä.

Tuominen teki geodesiaan liittyvän diplomityönsä professori Hirvoselle arvosanalla 3/3, mikä viittasi hakeutumista runkomittaustehtäviin, mutta toisin kävi.

Valmistumisensa jälkeen Tuominen opetti tovin matematiikkaa ja siirtyi sitten jakomaanmittariksi Oulun lääniin ja sieltä 1963 Rovaniemen teknilliseen oppilaitokseen maanmittaustekniikan lehtoriksi ja edelleen vastaavaan tehtävään 1965 Mikkeliin perustettuun teknilliseen oppilaitokseen. Yhdessä rehtorin niinikään maanmittaustutkinnon suorittaneen Olli Vahteriston kanssa he rakensivat pohjan Mikkelin Tekun kehitykselle. Tuominen oli opettajayhdistyksen puheenjohtaja 1965–73.

Tauno sai arkifilosofiaa elämäänsä toimiessaan koulukesinään Saimaan hinaajien laivapoikana ja VR:n veturien lämmittäjänä. Hänen elämänsä pyöri perheen, sukulaisten, ystävien, työn ja oppilaiden ympärillä. Ympyrästä poikettiin Marskin perinteisiin; jopa Mikkeli Klubin kunniajäseneksi, Geodeettien Kerhon retkille ja maanmittauspäiville. Tauno oli varsinainen humoristi keventämään vitseillään ja tilannekomiikallaan luppoaikaa ja pitkiä etappeja.

Tässä pieni esimerkki. Pelasimme jossain vaiheessa matkoillamme ja maanmittauspäivillä lähes vakioporukalla sökö. Yleensä rahat korjasi Imatran Voiman maanmittari taitava korttimies Eelis Patrikainen, joka pelasi aina aika tosissaan. Olimme menossa Rovaniemen maanmittauspäiville. Ilmoittautumistiskille tulee myös Eelis. Tervehdysten ja niitä näitä jälkeen olemme eroamassa, jolloin Tane vielä kääntyy lompsaansa kaivaen ja lausuu: ”Eelis tässä sinulle varaamani 200 markkaa, kun tällä kertaa en ehdikään sökölle.”

Oppilaidensa mukaan Tane oli värikäs, innostava ja selkeä opettaja. Hän seurasi oppilaidensa kulkua koulun jälkeen työelämässä poikkeuksellisen aktiivisesti; iloitsi ja tunsi mielessään ylpeyttä menestyksestä. Matkoilta lähti pinoittain kortteja kirjeenvaihdossa oleville oppilaille.

Eläkkeelle jäämisensä jälkeen Tauno keskittyi erityisesti tutkimaan kotipaikkakuntiensa Hyvinkään Kytäjän ja Mikkelin historiaa. Hän oli retoriikkansa ja perinpohjaisten tietojensa johdosta kysytty puhuja monissa tilaisuuksissa. Viimeisinä viikkoinaan Tauno Tuominen työsti Mikkeli Klubin skruuvikerhon historian.

Antti Kuparinen
Maanmittaustekniikan lehtori

Pääkaupunkia rakentamassa

EIKÖS VAIN Kiuruveden kaupungilla ja Helsingillä olekin edelleen voimassa jonkinasteinen ”ystävyys- ja avunantosopimus”?

Lähinnä kaiketi sopimus on laadittu kriisiaikojen varalle. Mutta olemmehan me kiuruvetiset ahkeroineet jo paljon aikaisemmin pääkaupunkimme hyväksi. Kuka rakentamassa, kuka palvelemassa. Työn perässä on juostu, kukapa sitä joutilaana haluaisi vapaaehtoisesti olla.

Omalta osaltani tuo pääkaupungin rakentaminen ajoittui sotien jälkeiseen aikaan. Silloinhan rakennuskohteita löytyi, eikä niin kovasti ammattitaitoakaan kysytty, kun työhön pyrki. Senaikaisissa rakennushommissa apumiehiä käytettiin hyvinkin runsaasti ja moneen lähtöön.

Olimme kaverini kanssa tulleet opiskelukaupunkiin hieman etuajassa. Polysteekin maanmittausosaston luentojen alkamiseen oli vielä pari viikkoa, eikä tenttejäkään ollut odottamassa. Siispä oli keksittävä jotain ajan kuluksi ja mieluummin sellaista askaretta, josta maksettiin palkkaakin. Opiskelijan kesäansiot kun eivät kummoisia olleet, ja lainat olivat kiven alla.

Mutta aivan lähettyvillä, parin korttelin päässä kämpästämme, rakennettiin Kauppakorkeakoulun uutta pytinkiä. Sinnepä suunnistimme aikomuksella ryhtyä rakennushommiin. Eikä tuo turha aikomus ollutkaan. Heti seuraavana aamuna olimme Otto Vuorisen rakennusliikkeen uusia työntekijöitä, tosin sieltä alimmasta kastista.

Aluksi mestari pani meidät tiiliä leitkaamaan. Tiilet kulkivat eteenpäin heittämällä mieheltä miehelle. Ja viimeinen pani ne letkaan. Siinä ei saanut välimies tyriä, muutoin rytmi olisi hajonnut koko ketjulta. Tiilet ja ruukki menivät kerroksiin kantamalla ja milteipä yksinomaan naisten harteilla. Kovaa duunia heikommalle sukupuolelle.

Sitten meidät pantiin kaivamaan perustusta uudelle tiiliaidalle. Maa oli kivikovaa. Rautakankia apuna käyttäen sai aina pienen loven aikaan. Periaatteella ”vähän päivässä, paljon viikossa” syntyi kuin syntyikin ojaa perustusta varten.

Kun työskentelimme aivan kadun varressa, oli runsaasti häiriötekijöitä. Kavereita ilmaantui tuon tuostakin näkösälle. Ja siinä piti selvitellä senhetkiset urakat ja kesätapahtumatkin. Samalla oli kuitenkin tarkkailtava, ettei pomo yllätä!

Kun olimme päivän pari ahertaneet kokopäiväisinä rakennustyöläisinä, teki mieli yhä parempaan ansioon. Kuulimme, että ylitöitäkin voisi tehdä. Niinpä pyysimme mestarilta sopivaa urakkaa, jonka voisimme vielä iltapuhteella selvittää. Tunnit olisivat palkkioltaan huomattavasti korotettuja.

Pomo ohjasikin meidät lämpöpatteripinon luokse. Ohjeeksi annettiin, että ne olisi kannettava kerroksiin – siis kannettava lihasvoimin, eikä mitään apukeinoja ollut. Oliko rakennushissiä siihen aikaan keksittykään?

Selvähän se, että siitä vain kourat patterin alle ja kantamaan. Mutta tietäähän nuo senaikaiset valurautaiset lämpöpatterit. Miten paljon lienevät painaneetkaan. Ei ne opiskelijapoikain vähäisillä voimilla kerroksiin kulkeneet. Hyvä, etteivät näpit jääneet puristuksiin.

Vähän häpeillen oli aamulla mestarille tunnustettava, ettei ylitunteja kannata tuntikirjaan merkitä. Tulosta kun ei yrityksistä huolimatta syntynyt.

Tuon kadun varteen rakennetun tiiliaidan perustan kaivu jäi meidän apumiesten suurimmaksi saavutukseksi pariviikkoisesta aherruksestamme. Ja tietenkin tuntuva lisä opiskelijapojan vähäiseen rahakirstuun.

Kun myöhemmin pääkaupungissa liikkuessani olen Kauppakorkean ohi vaeltanut, olen ylpeänä röyhistänyt rintaani ja hiljaisesti henkäissyt sisäänpäin:

”Siinäpä se meidän aikaansaama pytinki komeana seisoo!”

AARNE KÄRKKÄINEN
maanmittausneuvos

Kirjoittaja on emeritus lääninmaanmittausinsinööri Pohjois-Karjalan läänissä. Tämä muistelus on julkaistu aikaisemmin *Kiuruvesi*-lehdessä.